

Павло Дима

КАЗКИ
Чарівні
Психологічні

Київ

УДК 821.161

Дима П.К.

Казки чарівні психологічні. Київ Видавництво
Ліра-К, 2024.

ISBN 978-617-520-488-7

Герої цієї книжки живуть у незвичайному світі, вони мандрують чарівними лісами, горами, купаються у магічних озерах, долають страхи, пізнають тайни своєї душі.

Життя випробовує їх, як і кожного з нас, кидає виклик, посилює внутрішній конфлікт. Та герої не здаються, вони товаришують, спілкуються, вчаться дослухатися серця.

І в цьому присутня одвічна магія життя.

© Павло Дима, 2024

© Видавництво Ліра-К, 2024

Казка про Принцесу-гриль

В одному казковому королівстві жила собі молода Принцеса. Вона була гарненька, як усі принцеси, багато подорожувала, відвідувала клуб для принцес і горя не знала.

Та одного дня, напередодні її весілля, коли з нею мав одружитися принц з далекого східного королівства, до рідного міста принцеси прилетів Дракон! Велетенський та лютий, він палив будинки, з'їдав корів, граючись, перемагав найкращих лицарів.

Принцеса того ранку сиділа у своїй вежі і чепурилася, приміряючи сукні, та раптом почула галас і гуркотіння полум'я. Вона визирнула з вікна і побачила, як страшний чорний Дракон летить прямісінько до неї.

„Ой, лишенько! – мала б закричати дівчина. – Що це коїться?“

Натомість вона крикнула:

– Дідько б тебе побрав, що ти витворяєш? У мене скоро весілля! Ти знаєш, покруче, як довго я чекала на цей день?

Дракон на мить завмер у повітрі, вимахуючи своїми велетенськими крилами, та згодом пихнув полум'ям і спалив вежу разом із нашою панянкою.

Не встиг попіл піти за вітром, як сталося диво. Принцеса прокинулась у ліжечку за рік до драконівського нападу. Спрацював амулет, виданий дівчині її вчителем гарних манер, письма та юнгіанського психоаналізу, місцевим чаклуном Готербахом.

– Що це за чортівня мені наснилася? – здивувалася дівчина. Вона інколи лаялася, коли її ніхто не бачив. – Бр-р, бісів Дракон зіпсував мені весілля.

Забувши про прикрий сон, Принцеса прожила наступний рік, мов нічого й не сталося. Та як до весілля залишився один день, історія повторилася: прилетів Дракон і зі страшенним гуркотом спалив місто і відому нам вежу.

– Оце так-так, – Принцеса знову прокинулась у своєму ліжечку. – Схоже, я потрапила в халепу. Що ж мені робити?

Гарно вбравшись (а принцеси завжди мають гарний вигляд), вона пішла до свого вчителя Готербаха і чемно запитала:

– Що це коїться, пане?

– Це виклик долі, – відповів чаклун, зазираючи у кришталеву сферу і паралельно розкладаючи метафоричні карти. – Що ти тут бачиш?

– Якусь дурню... прошу вибачення, – промовила Принцеса. – Бачу щось чудернацьке, немов замузане дівча у джинсах читає книжку, а навколо тече вода.

– Це твоя духовна загадка, що має вивести тебе із зони комфорту, – відповів чаклун. – Промедитуй над цим, може, й розгадаєш.

– Та я не хочу полишати зону комфорту! – заплакала дівчина. – Мені там гарно, тому ж вона й зветься зоною комфорту. Я – Принцеса.

– Ти не тільки принцеса, попри все ти – людина, – відповів Готербах і показним чином впав у глибокий транс (бо усі чаклуни любляють гротескні жести).

– Оце я вляпалася, – пробурмотіла Принцеса і покрокувала до палацу. – Дурний чаклун. Сказав би чітко: роби так і так.

Натомість дівчина повідомила своєму батькові про видіння, де її спалює Дракон.

Батько насупився, наказав подвоїти та потроїти охорону, почати будівництво додаткового муру, запросив з-за кордону найкращих лицарів-драконоборців, гарно їм заплатив, аби підготували армію до бою.

Принцесі сподобалась така активність.

„Врешті-решт батько любить мене і захистить від того крилатого аспіда”, – міркувала собі дівчина. І подалася на шопінг, скупилася багацько всього, запросила подружок-принцес приміряти сукні.

Так пройшов рік.

Країна гарно озброїлась, очікуючи на Дракона, і той прилетів. Відбулася страшна битва, безліч народу загинуло, проте Дракон все одно пробився до башти Принцеси, яка дуже злякалася і крикнула:

– Чого ти знову приперся, бузувіре? Що ти від мене хочеш?

Дракон нічого не відповів і знову спалив свою жертву.

– От дідько... – Принцеса прокинулася у своєму ліжечку. – Що ж мені робити? За кордон втекти, на манер наших міністрів?

Так вона і зробила.

Взяла у батька чекову книжку, гарну охорону, карету з кондиціонером і їздила собі світом, вважаючи, що проблему вирішено. Та через рік земля затряслася, небо загуркотіло і знов прилетів Дракон.

– Трясця твоїй паскудній матері! Чого ти до мене причепився? – тільки й встигла лягнути Принцеса, коли Дракон спік її вогнем.

– Ну що за фігня? – дівчина кволо підвелася з ліжечка, зі злістю відкинула вбік шовкову ковдру. – Як мені здихатися того гада? Може, викликати його на бій та здолати самотужки?

Цілий рік вона тренувалася.

Навчилася виробляти усілякі штуки з мечем і списом, багато стріляла з лука, їздила верхи, замовила собі в Інтернеті найдорожчі вогнетривкі обладунки. Та коли Дракон прилетів і почав палити місто, Принцеса злякалася й вирішила: „Сховаюсь у підвалинах замку, може, туди він не дістанеться”.

Та Дракон рив землю, як здоровецький пес, і таки знайшов Принцесу.

– Бийся зі мною, крилатий! – вигукнула Принцеса, стаючи до бою. Однак Дракон із легкістю перетворив її на попіл.

– Здається, у мене починається депресія,
– Принцеса прокинулась, але не квапилась підводитися. – Ненавиджу депресію, знову очі будуть сумні. Стрес погано впливає на шкіру обличчя.

Майже рік Принцеса сумувала, плакала, бідкалася своїм подругам через суворе майбутнє.

– Я боюся вогню, це боляче, коли він мене вбиває, а ви знаєте, я навіть загоряти не люблю, коли сонце сильно пече, – жалілася дівчина, та інші принцеси їй не вірили, тихенько крутили пальцями біля скроні, коли подруга не бачила.

„Мабуть, така моя доля – померти молодою та незаміжною, – сумувала Принцеса, готуючись зустрічати свій останній день. – Коли б це вже все скінчилося. Не хочу знов прокидатись і весь рік боятись”.

Коли Дракон прилетів, вона сама вийшла йому назустріч і згоріла.

Та знову прокинулась у своїй вежі.

„Що за дурнувата казка? Коли вона вже скінчиться? – думала Принцеса, лежачи у ліжечку. – Може, мені хатха-йогою зайнятися, опанувати свій страх болю, страх смерті?”

Цілий рік дівчина медитувала, посилювала чакри, вчилася вилітати зі свого тіла і дечого навчилася. Та її, таку спокійну і зосереджену, знов-таки спалив Дракон.

– Що за вибрик долі, знов не те, – Принцеса вилізла із ліжка рішуче. – Ну не можу я розгадати цей фокус-покус. Ну, білявка я, чого мені дошкуляти?

Тому цей рік Принцеса вирішила присвятити собі, своєму особистому розвитку. Раненько підхоплювалася, бігла уздовж річки, купалася, медитувала біля води. Кинула звичку їздити по крамницях, носила звичайну одягу, збирала волосся у хвіст, багато читала, спілкувалася з пересічними людьми.

Звикла щодня дискутувати з чаклунами, шукала сенс життя, навіть пішла до психолога, та він виявився нудним, весь час питав: „Хто ви і чого хочете від життя?“.

– Яке дурне запитання. Я хочу жити і радіти. Знайти свій власний шлях, перестати бути звичайною принцесою, яких десять серед десяти, – згодом думала Принцеса, слухаючи аудіо-книгу „Потік, психологія оптимального переживання“. – Я хочу знайти справжню себе.

У той день, коли Дракон знову напав на королівство, дівчина читала книгу „Радикальне прощення”. Дракон підлетів до вежі, та Принцеса сказала:

– Зачекай хвилику, я тільки сторінку дочитаю.

– А що ти читаєш таке цікаве? – запитав Дракон гучним голосом.

– Читаю, як правильно сприймати життя. Я тебе пробачаю, ти – мій стимул до особистого розвитку. Давай, пали мене, бо я вже собі весь наступний рік розпланувала під тренінги.

Дракон опустився на землю і перетворився на гарного східного парубка.

– Вибач мені, моя люба, я перевіряв тебе. Я мріяв про партнерський шлюб, де ми могли б зростати та розвиватися разом.

– Йолопе, ти з глузду з’їхав? Знаєш, як мені було лячно? Я ледь на курку-гриль не перетворилася! Йди геть, бачити тебе не хочу, – дівчина з усієї сили жбурнула у легеня книжкою та побігла до річки плакати.

Звісно, парубок пішов за нею, довго вибачався, обіцяв усілякі подарунки.

І згодом Принцеса пробачила його, взявши з нього обіцянку, що він їй оплатить тренінг Ентоні Робінсона, найкращого у світі тренера з особистого зростання.

Казка про Зайчика, що весь час ображався

У чудовому зеленому лісі жив собі Зайчик. І така у нього була непроста вдача, що він мав постійно протистояти складнощам життя. То ворона на нього покакає, то дощик вуха намочить, то пугач налякає – Зайчик тримався, тримався, та врешті-решт плакав.

„Чому життя таке складне? – думав він. – Чому мені так важко?”

Коли Зайчик виходив з дому, то міг образитись через те, що сонечко сховалося за хмари. Якщо сонце посміхалося з неба, Зайчик міг образитись на друзів, що не покликали його купатися на річку. Якщо він сидів з друзями біля річки, то міг раптово образитись, бо ніхто йому не усміхнувся.

Його друг Ховрах інколи казав:

– Зайчику, у тебе завеликі сподівання. Світ такий, який він є. Пригальмуй, друже, будь терплячішим.

Зайчик у відповідь трагічно шморгав носом:

– Хіба ти не бачиш: світ усе це робить навмисно. Вочевидь, світ налаштований проти мене.

Згодом він ображався і біг додому, де загортався в улюблену кошлату ковдру і довго плакав, приказуючи:

– Чого мене ніхто не любить, ніхто не підтримує? Хіба я гірший за всіх?..

Одного разу Зайчику набридло плакати, і він промовив уголос:

– Чом це я маю страждати? Хай інші звірі страждають через те, що не спілкуються зі мною. Буду усіх ігнорувати, а як хто підійде і скаже: „Привіт, Зайчику, гайда з нами”, я відповім: „Мені з вами не цікаво”.

Так він вирішив і пішов на галявину, де саме сяяло сонечко і ліс дихав свіжим дубовим листям. Іде собі Зайчик, радий-радесенький, і хто до нього не звертається, то він їм лише киває.